

Astrid Harrewijn

Truth or Dare
Een winterverhaal

Mijn hart ging als een razende tekeer. Heel voorzichtig deed ik de deur van de kelder open en staaarde naar beneden: een diep zwart gat. Het beetje licht dat mijn zaklantaarn gaf was te verwaarlozen en ik kon een kreun van ellende niet onderdrukken.

'Dare!' Waarom had ik dat in hemelsnaam gezegd?

Heel voorzichtig nam ik de eerste tree. Hij kraakte. Wat had ik anders verwacht? Ik zuchtte diep en nam de volgende tree. Ik hield mijn adem in alsof ik een ijskoud zwembad betrad. Stapje voor stapje. Ik tastte met mijn voet naar de derde tree en op datzelfde moment viel de loodzware deur van de kelder met een bonk achter me dicht. Een koude rilling ging door me heen en van schrik liet ik de zaklantaarn bijna uit mijn handen vallen. Het liefst wilde ik me omdraaien en wegrennen, maar dapper zocht mijn voet de volgende tree. Ik haalde diep adem, zo ingewikkeld kon dit toch niet zijn?

Ik had het nog niet gedacht of er gleeed iets langs mijn wang dat het midden hield tussen harig en nat. Mijn kreet klonk gesmoord en het besef dat ook hard gillen door niemand gehoord zou worden veroorzaakte zo'n golf van paniek dat ik wild met mijn armen begon te zwaaien. Met een ijselijke kreet donderde ik van de vier laatste treden en kwam met een klap op de kelder vloer terecht.

Koud, hard en pikkedonker. Het enige geluid dat ik hoorde waren de weggrollende batterijen van mijn zaklantaarn. Ik wilde opstaan maar een scherpe pijn in mijn rechterenkel deed me weer even hard op de grond belanden en ik schrok vervolgens van mijn eigen gekerm.

'Ze komen me wel halen,' sprak ik moedig en dwong mezelf rustig te blijven. Het werkte, heel even, totdat het beeld van een grote, dikke rat zich op mijn netolies vestigde en door geen duizend geruststellende woorden verdreven kon worden. Ik probeerde weer op te staan, ik moest hier weg! Weer die scherpe pijn, mijn wangen werden nat van de tranen en ik zakte terug op de koude, harde vloer. De pijn en paniek waren zo allesoverheersend dat ik als een foetus in elkaar kroop en wachtte op de dingen die gingen komen.

Voor mijn gevoel duurde het uren, maar het zal slechts een kwartiertje zijn geweest voor ik een paar stevige armen om mij heen voelde.

'Mijn enkel.' Het kwam er zacht en zielig uit.

'Stil maar.'

Alsof ik zo licht als een veertje was, werd ik opgetild en ik legde mijn behuilde wang tegen een warme trui die een beetje kriebelde.

'Truth, dare or kiss?' fluisterde hij in het pikkedonker.

Als vanzelf gleeed mijn hand naar zijn gezicht en ik voelde de stoppels van zijn twee dagen oude baard. 'Kiss,' zei ik zachtjes.

‘Shit, klereboom!’

Grinnikend keek ik toe hoe Frank, mijn aanstaande echtgenoot, zijn blauwe zakdoek met goud geborduurd initiaal om zijn bloedende hand wikkelde.

‘Het is wel een echte blauwspar,’ sprak ik vergoelijkend.

‘En hoe denk jij dat kreng naar Limburg te vervoeren? Dat wordt dus twee uur in de auto met takken in je nek en de achterklep open!’

‘Als we er nou eens een stukje afzagen?’

Mopperend liep Frank het huis in om een zaag te halen terwijl ik hem nariiep dat de kerstballen en de bagage er ook nog bij moesten. Woest draaide hij zich om en de blik in zijn ogen maakte me duidelijk dat ik net iets te ver was gegaan. Iets wat ik de laatste tijd wel vaker scheen te doen.

‘Gezellig, vind je niet? Ik heb er echt zin in,’ zei ik even later en glimlachte naar hem terwijl hij met een geërgerde frons op zijn voorhoofd de snelweg opreed.

‘Puck, we gaan toch hopelijk niet de rest van ons leven Kerstmis op deze manier vieren?’

Ik duwde wat takken opzij en keek hem verbaasd aan. ‘Hoezo? Het is toch hartstikke leuk met Nath, Vivy en Yvette?’

‘En hun merkwaardige vriendjes!’

‘Alles beter dan kerst met de familie. Zou tante Ageeth nog wel eens in de spiegel kijken? Je moet toch op een gegeven moment zien dat je snor steeds langer wordt.’

‘Wie nemen ze dit jaar mee?’

‘Wie?’ vroeg ik.

‘Die vriendinnen van jou!’

‘Ik weet alleen dat Vivy haar neef meeneemt.’

‘Je kleine neef! Hoe desperaat kun je zijn.’

Zwijgend keek ik uit het raam. Het groene landschap gleed aan mij voorbij en met een kinderlijk enthousiasme hoopte ik dat er een dik pak sneeuw zou vallen. Ik ben de sleetjes vergeten, flitste door me heen.

‘Wordt het niet eens tijd dat jullie je gaan settelen, kinderen krijgen en weer gewoon in familieverband Kerstmis gaan vieren?’

‘Kinderen?’ vroeg ik verbaasd. ‘Daar zijn we toch nog veel te jong voor?’

‘Jullie zijn over de dertig! Trouwens, wie zegt dat ik er niet aan toe ben?’

Van schrik liet ik de weggeschoven blauwspar los en de terugzwiepende takken schoven als een gordijntje tussen mij en Frank in. Ik slikte een paar keer. Kinderen!

‘Wat is dat voor een vent, die neef van Vivy?’

‘Hij komt uit Canada en is hier met zijn ouders. Ik kwam op het geniale idee dat Vivy hem mee moest nemen naar Limburg.’

‘Héél erg geniaal, Puck. Hoe kom je erop? En wat doet het neefje voor werk?’

‘Ik geloof dat hij de schapenhouderij van zijn ouders heeft overgenomen.’

‘Fijn, een wolf in schaapskleren.’

Ik keek hem aan en vroeg me af sinds wanneer sarcasme zijn handelsmerk was geworden.

De routebeschrijving van Nath, die dit jaar verantwoordelijk was voor de locatie van ons jaarlijkse kerstfestijn, was zo onduidelijk dat we minstens een uur langer onderweg waren. Ik begon zachtjes te neuriën om de snijdende spanning in de auto te doorbreken.

‘Kijk nou eens wat fantastisch,’ riep ik opgetogen toen we aan het eind van een lange oprijlaan een klein kasteeltje zagen opdoemen.

‘Het kan wel een likje verf gebruiken,’ zei Frank en keek fronsend naar de bladderende raamkozijnen.

‘Yvette, je bent er al,’ zei ik blij toen de grote houten deur openging en het olijke hoofd van mijn vriendin naar buiten stak.

‘Gezellig!’ gilte Yvette en rende naar ons toe. ‘Vivy is er nog niet en je zult het niet geloven maar Nath is er zonder Berend. Hij...’

‘Als jullie nu eens komen helpen dan schiet het tenminste een beetje op,’ viel Frank ons in de rede terwijl hij mopperend aan de megagrote blauwspaar stond te trekken.

‘Oké, die staat,’ zei ik een uurtje later, terwijl ik goedkeurend naar mijn vreselijk kitscherig versierde boom keek. ‘Nu alleen nog even de stekker erin, en dan kan het feest beginnen.’

‘Tja, dat is even een probleem. We hebben namelijk geen elektriciteit.’

Verontschuldigend keek Nath ons aan. Ze had dikke wallen onder haar ogen en ik vermoedde dat we wel heel dankbaar mochten zijn dat ze überhaupt iets geregeld had, ook al was het dan zonder stroom.

‘Geen elektriciteit?’ vroeg Yvette verbaasd.

‘Nee, maar de eigenaar heeft ons wel een hele hoop kaarsen gegeven.’

Ik begon keihard te lachen.

‘Hoe moet ik dan koken?’ riep Yvette paniekerig uit.

‘Op hout. Alles is hier op hout en kaarsen.’

Ik kwam niet meer bij. En terwijl ik schaterlachend naast mijn onverlichte blauwspaar stond, kwam Vivy binnenzetten met aan haar zijde haar neef; groot, donkere krullen, stoer, type houthakker. Het was gênant, maar ik kon mijn ogen niet van hem afhouden.

‘Nou, dat wordt een leuk weekend in deze vervallen tent. Wat mij betreft is dit de laatste keer geweest.’ Met grote stappen beende Frank weg.

Ik schaamde me dood voor hem en voelde mijn wangen rood worden. ‘Kom op jongens, laten we er iets leuks van maken. Kerststal 2008, houtvuur en kaarsjes, dat is toch hartstikke gezellig? Ik ben trouwens Puck,’ zei ik en liep op de neef van Vivy af om me voor te stellen.

Zijn handdruk was ferm maar niet te hard en zijn donkerbruine ogen leken dwars door me heen te kijken. Ik voelde een ongelooflijke kriebel in mijn buik. Zo eentje die niet te negeren viel, zo eentje waardoor je totaal van slag kon raken. Om mezelf een houding te geven, viel ik Vivy om haar nek.

‘Wat is er met Frank?’ fluisterde ze in mijn oor.

‘Geen idee. Ik geloof dat hij kinderen wil.’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Vivy mij aan. ‘Wil jij dat ook?’

Ik haalde mijn schouders op, zo langzamerhand wist ik helemaal niet meer wat ik wilde.

‘Dus hij is getrouwd, die nieuwe vriend van jou?’ zei Frank toen we rond een uurtje of acht aan de halflauwe kerstmacaroni van Yvette zaten.

Yvette keek ons giechelend aan. ‘Ja, en hij vliegt vanavond naar Malta, maar niet heus. Tegen tien uur is hij hier.’

‘Ik hoop dat hij zijn pilotenpak aanheeft,’ zei Vivy dromerig .

‘Ik hoop dat hij het zo snel mogelijk uittrekt,’ zei Yvette waarop ik in de lach schoot.

Vanuit mijn ooghoeken keek ik naar Rob. Hij luisterde geamuseerd, met een glimlach rond zijn mond. Het viel me op dat hij een kuiltje in zijn kin had. Sexy, ik kon niet anders zeggen. Plotseling zag hij dat ik naar hem keek en hij trok vragend zijn wenkbrauwen op. Pats, weer ging er een siddering door mijn lichaam.

‘Koffie met cointreau bij de open haard?’ zei ik snel.

‘Goed plan, Puck. Ik dacht dat je het nooit zou voorstellen.’ Frank stond op en ging in de lekkerste stoel voor de open haard zitten die dankzij Rob prachtig brandde en een heerlijke warmte verspreidde.

‘Waar is hier de afwasmachine?’ vroeg Vivy terwijl ze woest allerlei keukenkastjes opentrok.

‘Ik vrees dat we zelf moeten afwassen,’ zei ik en sloeg haar met de afwasborstel op haar hoofd.

Het was het startsein voor een theedoekengevecht en een waterballet, dat eindigde op de vloer. Met onze ruggen tegen de keukenkastjes zaten we op de koude plavuizen na te hijgen.

‘We hebben er een zootje van gemaakt,’ zei Vivy en keek goedkeurend rond.

‘Ja, dat kunnen we heel goed,’ voegde Nath eraantoe. ‘Ik ben ontslagen en Berend heeft me verlaten voor een jongere dame. Wat is er met de tijd gebeurd? Ik was altijd die jongere dame!’ zei ze snikkend.

‘Ik weet niet of ik wel verder wil met Frank.’ Ik keek mijn vriendinnen doordringend aan om maar niets van hun reactie te hoeven missen.

‘Dat kan niet,’ zei Yvette. ‘Dat is onmogelijk. Hij heeft je een halfjaar geleden ten huwelijk gevraagd! Jullie hebben gewoon een pré-huwelijks dipje. Jij

werkt al tien jaar voor dezelfde werkgever en Frank is al honderd jaar in je leven!’

‘Nee, dat kan echt niet hoor!’ Vivy keek me verontwaardigd aan. ‘Als jij... dan kunnen wij...’

‘...het wel helemaal vergeten,’ vulde Nath de woorden van Vivy aan. ‘We hebben trouwens al een strippende clown voor je vrijgezellenavond geregeld.’

Stilletjes keek ik voor me uit. Ze hadden gelijk. Het was vast een tijdelijk dipje. De beste relaties hadden daar last van. Ik moest gewoon even doorzetten en dan kwam het allemaal wel goed.

‘Need some help?’ Met een grijns op zijn gezicht stond Rob in de deuropening van de keuken.

Tegelijkertijd schudden we onze hoofden. Het moet er raar uitgezien hebben. Vier volwassen vrouwen op een rijtje, zittend op de natte keukenvloer tussen de theedoeken en plukjes schuim.

‘Oké.’ Hij gaf me een knipoog en draaide zich om. Het enige wat ik deed was een paar keer slikken.

Met een heerlijk warme mok koffie met een belachelijk hoge toef slagroom zat ik even later op een zacht kussen voor de open haard. Het was stil, zo zonder muziek, en het enige geluid bestond uit het knapperende hout en het gezucht van Yvette die continu op haar mobieltje keek voor een berichtje van haar piloot. Het was al elf uur.

‘Misschien heeft hij vertraging,’ zei Nath.

Ik nam nog een slokje van mijn warme drank en zonder dat ik het wilde trokken mijn ogen als magneten naar Rob die tegenover mij zat en ik vroeg me af hoe het zou zijn om te wonen op een schapenboerderij in Canada. De schelle bliep van een binnenkomend sms’je haalde mij uit mijn gedachten. ‘Shit, hij komt niet! Wat een zak hooi! Zijn vrouw...’

‘Ijzel op de vleugels?’ vroeg Frank, maar er werd niet gelachen.

‘Hoe staat het eigenlijk met het animatieteam, heb je nog iets leuks bedacht?’ riep ik snel tegen Vivy, die dit jaar verantwoordelijk was voor een gezellig kerstspel.

‘O, barst, helemaal vergeten! Wat dom!!!’ Vivy keek Rob hulpeloos aan.

‘Wat dachten jullie van “Truth or Dare”?’ Rob keek de kring rond en liet zijn blik net iets te lang op mij rusten.

‘Dat lijkt me leuk. Dan beginnen we met jou. Truth or dare?’ zei Frank.

‘Dare,’ zei Rob.

‘Ik ben wel heel benieuwd wat voor sexy onderbroek jij aan hebt. Laat me raden; een witte?’

‘Wil je nou echt dat ik hier in mijn onderbroek ga staan?’ Rob keek Frank schamper aan. Met een snelle beweging knoopte hij zijn broek los en liet hem

zakken. Een hippe Björn Borg omhulde zijn strakke kont en dito bovenbenen. Ademloos keek ik ernaar en voelde mijn hart steeds sneller gaan kloppen. 'Tevreden?' zei hij tegen Frank en keek hem minachtend aan. De toon was gezet.

'Truth or dare?' zei Rob tegen Frank.

'Truth!'

'Houd jij wel echt van Puck?'

'Wat is dat voor een rare vraag? Natuurlijk. Ze ziet er toch goed uit. Ik denk dat ze de perfecte moeder voor mijn kinderen zal zijn.' Hij keek me aan met een keurende blik alsof hij me wilde checken op uiterlijk en baringscapaciteiten.

Zelden had ik me kleiner gevoeld en toen Rob me doordringend aankeek en zich leek af te vragen wat ik in hemelsnaam in Frank zag, wilde ik wel oplossen in de spelonken van het kasteel. De vragen die daarna gesteld werden ontgingen me totaal. Pas toen iedereen brullend van de lach naar Vivy keek die in haar eentje een dare-opdracht in de vorm van een linedancesessie uitvoerde, deed ik weer mee.

'Oké, dan mag ik nu zeker wel weer een vraag stellen,' zei Frank en zonder het antwoord af te wachten keek hij mij aan. 'Truth or dare?'

'Dare,' zei ik. De waarheid kon ik niet aan.

Met een vals lachje keek hij me aan en zei: 'Misschien kun jij even naar de kelder gaan om een nieuwe fles wijn te halen.'

Mijn hart stakte me in de keel. Frank wist als geen ander dat ik een bijna fobische angst had voor griezelige donkere ruimtes. Ik pakte de zaklantaarn en keek nog eens achterom.

'Moet dit?' vroeg ik met trillende onderlip.

'Maak je maar geen zorgen, Puck. De liefde van je leven komt je wel redden als je te lang wegblijft,' zei Nath.

Ik bleef nog even aarzelend staan. Mijn blik kruiste die van Rob.

Bemoedigend knikte hij me toe. Zijn donkere ogen straalden vertrouwen uit en met zijn hand streek hij bedachtzaam over zijn twee dagen oude baard.